

Lovforslag nr. L 114. Fremsat den 16. februar 1982 af Birgith Mogensen (CD), Bollmann (CD), Brusvang (CD), Mimi Stilling Jakobsen (CD) og Arne Melchior (CD)

Forslag

til

Lov om etablering af et centralt og landsdækkende register over narkotikamisbrugere

§ 1. Der oprettes under indenrigsministeren et register over personer, som er blevet afhængige af et eller flere narkotiske stoffer.

§ 2. Det påhviler enhver statslig og kommunal myndighed, offentlig og privatejet behandlingsinstitution samt alle privatpraktiserende læger at foretage indberetning til det i § 1 nævnte register over hver enkelt narkotikamisbruger, som de som led i deres almindelige virksomhed kommer i forbindelse med.

§ 3. Den i § 2 nævnte indberetning skal indeholde oplysning om narkotikamisbrugers navn, alder, køn og CPR-nummer.

Stk. 2. Indberetningen skal endvidere i det omfang, det bestemmes af indenrigsministeren efter indstilling fra det i § 4 nævnte råd, indeholde oplysning om narkotikamisbrugers øjeblikkelige situation, herunder om den pågældende er syg, hvilken behandling der gives, har været givet eller påtænkes givet den pågældende, samt andre oplysninger, der findes væsentlige for den videre behandling af den pågældende.

Stk. 3. Indenrigsministeren bestemmer med tilslutning fra justitsministeren, i hvilket

omfang indberetningerne skal indeholde oplysning om strafferetlige sanktioner mod den enkelte narkoman.

§ 4. Der nedsættes et råd for registeret over narkotikamisbrugere, der fremsætter forslag til indenrigsministeren om omfanget af den i § 3, stk. 2 og 3, nævnte oplysningspligt.

Stk. 2. Rådet består af en formand, valgt af indenrigsministeren, og af 2 medlemmer, hvoraf det ene vælges af socialministeren og det andet af justitsministeren.

§ 5. Registrerede oplysninger kan videregives til de i § 2 nævnte myndigheder, institutioner og læger. Det påhviler registeret at kunne videregive oplysninger hele døgnnet.

§ 6. Myndigheder og personer, der udøver opgaver efter loven, samt enhver, der i øvrigt yder bistand hertil eller modtager oplysninger i medfør af § 5, er underkastet tavshedspligt efter borgerlig straffelovs § 152 og § 264 b.

§ 7. Loven træder i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende.

Bemærkninger til lovforslaget

Registrering af narkomaner er ikke nogen ny tanke. Der er tidligere gjort forsøg på at gennemføre en lovgivning på dette alvorlige område.

En Århus-lægegruppe med professor dr. med. Jørgen B. Damgård i spidsen redegjorde i 1971 grundigt og detaljeret for gennemførelse af narkomanregistrering. Tilstrækkelig politisk opbakning udeblev dog.

Med mellemrum har debatten bølget frem og tilbage. Lovforslag fremsat i 1976 og igen i 1977 blev nedstemt.

I forslag til folketingsbeslutning om vedtagelse af en reform til bekæmpelse og behandling af ungdomsnarkomani (B 56) [af Birgith Mogensen (CD) og Bollmann (CD)] (Folketingstidende 1980-81, forhandlingerne sp. 7708, tillæg A sp. 3191), der blev fremsat den 27. januar 1981, fremhæves »- at narkofagfolk »antager«, at vi på landsbasis har imellem 10.000 og 15.000 hårde narkomaner i dagens Danmark. Når jeg siger »antager«, er det, fordi vi i dette land ikke har en samlet og nøjagtig registrering af narkomaner - og det er i sig selv en ulykke.« Naturligvis kan vi ikke komme dette frygtelige samfundsproblem til livs, før vi praktiserer et landsdækkende narkocentralregister. Det er forslagsstillernes faste overbevisning, at den stærke narkodebat, de sidste par år, endelig har skabt flertal for etablering af narkomanregistrering.

Registrering er generelt et uartigt begreb i Danmark. Men uanset om man er for eller imod registreringsformer, kan vi slå fast, at visse etablerede registreringsformer tjener hele menneskeheds gode sag.

Vi havde ikke fået has på tuberkulose uden den registrering, som indeholdt de behandlingserfaringer, der blev benyttet til den forskning, som skabte helbredelsesresultaterne. Forslagsstillerne kan heller ikke tænke sig nogen person eller instans, som ønsker cancer- eller kønssygdomsregistrering elimineret. Dvs. at vi alle accepterer de personlige identifikationsformer, der er nødvendige for menneskers ve og vel. Desuden er der stort set enighed om at registrering accepteres, hvis den person eller

gruppe, det drejer sig om, *ikke selv har noget imod registrering.*

Sidstnævnte er tilfældet med hensyn til registrering af ungdomsnarkomaner. Det er en kendsgerning, at både narkomaner og deres pårørende er positive - ja - de ønsker simpelt hen denne personlige identifikationsform hurtigst muligt. Det samme gør mange praktiserende læger, hvoraf flere også ønsker at benytte registreringens erfaringer, som det nødvendige forskningsgrundlag.

Ligeledes forebygges, at en narkoman samtidigt kan modtage behandling på mere end én behandlingsinstitution. F. eks. er det katastrofalt, at en praktiserende læge, som ønsker at behandle en narkoman, ikke er i stand til at finde frem til vedkommendes behandlingsforhistorie.

Der vil også blive sat stop for de hidtidige gentagne fiaskobehandlinger, der består af ultrakorte metadonnedtrapninger. Det er for længst bevist, at denne behandling ingen helbredelsesværdi har, når metoden praktiseres på hårdt belastede og såkaldt »ældre« ungdomsnarkomaner.

Der er mange positive argumenter for vedtagelse af en registreringslov på narkoområdet. I flæng kan nævnes, at hospitaler, politi og fængselsinstitutioner vil blive væsentligt lettet i deres arbejde med ungdomsnarkomani.

Den hidtil største hindring for gennemførelse af et centralregister for narkomaner er - mærkværdigt nok - en del af de socialpædagogiske narkobehandlere, og det paradoksale er, at ingen i den gruppe endnu har udtrykt fornuftige og konkrete modargumenter.

Vi ved, at nogle behandlingscentre fører et »lommekartotek« over deres klienter. Hospitaler fører journaler, og politiet har deres oplysninger vedrørende kriminelle narkomaner.

Men disse og flere »lokale« kartoteker giver ikke det nødvendige overblik på landsbasis. Bl. a. derfor har ingen dansk forskerinstans endnu kunnet udarbejde en videnskabelig og sandfærdig redegørelse med hensyn til værdien (fiaskoen) af hidtil benyttede behandlings- og helbredelsesmetoder.

Et narkomanregisters informationer vil danne grundlag for en videnskabelig forskning, hvis produkt kan vise os vej til mere effektive og økonomiske helbredelsesmetoder.

Løsningen af narkotikaproblemet giver sig naturligvis ikke automatisk med tilgængeligheden af ind- og udgående registeroplysning. Men forudsætningen for i det hele taget at komme dette alvorlige og tiltagende samfundsproblem til livs, er først og fremmest kendskab til den enkelte narkomans tilværelsesforløb (karriere). Derfor er nøjagtig og hurtig information en første og ufravigelig betingelse for at behandle hele problemet for opnåelse af positiv effekt.

Kort sagt: formålet med narkomanregistrering er at modtage og afgive information om narkotika

og de mennesker, der bruger disse stoffer. Hovedformålet er at benytte narkomanregistreringens indhøstede informationer og erfaringer som det værktøj, der skal fortælle narkofagfolk, hvordan forebyggelse og behandlingssektorerne fremtidigt skal organiseres, samt vise, hvilke midler der giver de bedste helbredelsesresultater. For at skabe dette vigtige grundlag er etablering af et landsdækkende centralregister incl. telefonisk døgnvagt, absolut påkrævet.

Der er ingen vej udenom, såfremt vi virkelig ønsker stop for ungdomsnarkomanien.

Lovforslaget er en genfremsættelse af et lovforslag fremsat den 21. oktober 1981, se Folketingstidende 1981-82 (1. samling), forhandlingerne sp. 861 og tillæg A sp. 953. Dette lovforslag nåede ikke at blive førstebehandlet.